

Mese a gyapot magocskáról

Volt egyszer egy veréb, magas falon volt a fészke. Egy szép napon vizet és magot keresgélt a pusztában. Egyszer csak a szél a gyapotföldről egy gyapot magocskát sodort feléje, és éppen előtte ejtette a földre. Hamar a csőrébe kapta, és repült vele a fészkébe. Mutatja a szomszédjának, s kérdi tőle: - Ugyan, mi lehet ez? - Ez biz egy gyapotmag - feleli a szomszéd. - Hát azt mire használják? - kíváncsiskodott tovább a veréb. - A magot először elvetik. Ebből lesz a gyapotcserje: azon nő a tokocska. Ez aztán széthasad, és kibújik belőle a gyapot. A gyapottól fonalat fonnak. A fonalból szövetet szőnek. A szövetet pedig megfestik, és végül ruhát varrnak belőle nekem vagy neked. A veréb nagyon megörült a válasznak. Fogta a gyapot magocskát, és elrepült vele a szántóföldre. Egy paraszt szántott éppen, vetni akart. - Vesd el nékem ezt a magot - kérte a veréb -, fele termés a tied lesz, fele meg az enyém. - Rendben van - egyezett bele a paraszt. El is vetette a magot. Az csakhamar szárba szökken, s beérett a gyapot termése. A paraszt leszedte a termést, és kétfelé osztotta. Az egyik részt megtartotta magának, a másikat odaadta a verébnek. A veréb nagyon megörült. Fogta a termést, és elrepült vele a fonómesterhez. - Fonjál nekem fonalat ebből - kérte. - Fele a tied lesz, fele az enyém. - Jól van - felelte a fonómester. Ezzel a gyapotot megfonta, orsó köré tekerte. A maga részét elvette, a verébét meg odaadta. Örült a veréb, s ment egyenesen a takácshoz. - Sződ meg nékem a fonalat - kérte. - Fele a tiéd lesz, fele meg az enyém. A takács beleegyezett. Meg is szőtte, elvette a maga részét, a másikat odaadta a verébnek. Megörült a veréb, fogta a szövetet, és vitte a kelmefestőhöz. - Fesd meg nékem a szövetet - kérte. - Fele a tiéd lesz, fele az enyém: - Jól van - felelte a festő. Meg is festette szép égszínkékre a szövetet, és kitette a napra száradni. Jön a veréb, meglátja a szövetet. Fontolóra veszi a dolgot. „Ej, de szép lett a színe! Nagy kár lenne ebből a szép szövetből a festőnek adni. Nosza, amíg az foglalatoskodik valamivel, lekapom a szövetet a szárítókötélről, és elviszem az egészet.” Óvatosan odasurrant, hirtelen csőrébe kapta a szövetet, és elrepült. Mikor a kelmefestő észrevette, utána futott kiabálva: - Hé, te veréb! Hát nem úgy egyeztünk meg, hogy a fele a tiéd, fele az enyém? Hova viszed az én részem? - Ki mondta ezt? Ki ígérte? - csiripelte a veréb. Fogta aztán a szövetet, és vitte a szabóhoz. - Varrjál két ruhát ebből - mondta neki. - Az egyik a tiéd lesz, a másik meg az enyém. Varrt is a szabó két szép köntöst, és a fogásra akasztotta. A veréb meglátta messziről. Töprengeni kezdett: „Kár lenne egy ilyen szép köntöst a szabónak adni. Megtartom inkább mind a kettőt magamnak.” Mikor aztán a szabó éppen mértéket vett valakiről, a veréb, huss, odarepült, csőrébe kapta a két

köntöst, és már repült is el velük. Szegény szabó aztán kiabálhatott utána: - Hát nem azt ígérted, hogy az egyik az enyém lesz, a másik meg a tiéd? A veréb azt csiripelte: - Ki mondta ezt? Ki ígérte? Aztán fogta a köntösöket, és elvitte a mollához. - Ó, molla – kérte -, itt szeretném hagyni nálad letétben ezt a két köntöst. Mikor a hideg beköszönt, visszakerem. Fizetség fejében pedig megkapod az egyiket. - Nagyon szívesen megőrzöm őket - felelte a molla. - Téli idején majd én veszem fel az egyiket, te meg a másikat. Eltette a molla a köntösöket, aztán tanakodni kezdett magában: „Nagy kár lenne odaadni az egyik köntöst ennek a locsifecsi verébnek. Inkább megtartom magamnak mind a kettőt.” Telt-múlt az idő. Hűvös szél kezdett fújni. Hidegre fordult az idő. Eszébe jutott a verébnek a köntös. Felkerekedett, és ott termett a molla házánál. Mikor a molla észrevette a verebet, neki fogott imádkozni. A veréb kivárta az ima végét, aztán megszólította a mollát: - Molla! Add vissza a köntöst! - Miféle köntöst? – kérdezte a molla. - Két köntöst itt hagytam nálad letétben - felelte a veréb. - Még te magad mondtad, hogy az egyik a tiéd lesz, a másik az enyém. - Ki mondta ezt? Ki ígérte? - Itt a tél, meg fogok fázni! - panaszkodott a veréb. - Majd imádkozom érted, hogy meg ne fázz - ígérte a molla. - Nem imádság kell nekem, a köntösömet add vissza - makacskodott a veréb. A molla folytatta az imádkozást. A veréb meg reményét veszve elrepült. Ettől fogva a molla háza körül repdesett. Egyik nap látja ám, hogy a molla vízzel tisztogatja a köntösöket, hogy utána felvehesse őket. Aztán meg kitergeti egy szárítókötélre, ő maga pedig imádkozni megy. A veréb íziben ott termett, felkapta a köntösök a szárítókötéltől, és elrepült velük. Amint ezt a molla észrevette, abbahagyta az imádkozást, és a veréb után kiáltott: - Hé, te veréb! Hová viszed a köntösöket? Hát nem abban állapotunk meg, hogy az egyik az enyém lesz, a másik meg a tiéd? A veréb meg csak csiripelte: - Ki mondta ezt? Ki ígérte? Két nap múlva a veréb ismét a molla háza körül repkedett. Egyszer csak meglátja, hogy a molla éppen levette turbánját, s a medence szélére tette, ő maga pedig imához készülődik. Nosza, odaröppent, a turbánt fölkapta, s már ott sem volt. - Hová viszed a turbánom, kedvesem? - siránkozott a molla, - Jön a hideg, és megfázik a fejem. - Majd imádkozom - mondta a veréb -, hogy meg ne fázzon a fejed. A molla turbánjából aztán fészkét rakott a kis fiókáinak. Később elhatározta, hogy a köntösöket inkább elviszi a bazarba, eladja őket, s a pénzből magot vesz télire. Útközben erős szélvihar támadt, s a heves szél kitepte a veréb csőréből a köntösöket. Akárhogy igyekezett is, nem tudta visszaszerezni őket. A szél az egyik köntöst éppen ahhoz a szabóhoz vitte, aki varrta őket, a másikat meg a kelmefestőhöz, aki festette. Mikor fölmentünk, még liszt volt, mire lejöttünk, már tészta lett, a mi mesénknek meg vége lett!